

REDAKCIJAS SLEJA

Vēl pavisam nesen māju sirsnīgajā siltumā aizvadījām Latvijas 103.dzimšanas dienu. Lai arī kā vēlējamies, nevarējām svinēt šos valsts svētkus klātienē. Toties, ļaujoties radošumam un svētku noskaņai, tapa burvīgs video koncerts, par ko varam pateikties ikvienam skolēnam un viņu ģimenei, kas piedalījās un sniedza šo patriotisma un piederības sajūtu mūsu Latvijai.

Vieni svētki ir galā, bet, sākoties decembrim, gaiši un mierpilni sagaidām pirmo Adventi jaunajā skolas ēkā. Dabai

apveltot mūs ar skaisto sniega burvību, varam beidzot pievērsties ziemas priekiem gan ārā, gan mājā, sildoties pie karstas tējas krūzes un klasiskajiem ziemas našķiem - mandarīniem un piparkūkām.

Mācīties palicis vēl pavisam nedaudz, un jau drīz ar smaidu uz lūpām, varēsim noslēgt I mācību semestri un, mierīgi uzelpojot, doties pelnītajās brīvdienās.

Novērtēsim šo sirsnīgo gaidīšanas laiku skolā, kas mums dāvāts klātienē. Šajās dienās iesaku visiem pievērsties tām lietām, kas Jūs pašus dara laimīgus, jo brīžiem ikdienas steigā gadās aizmirst par sevis palutināšanu, kas reizēm ir pat ļoti nepieciešama. Tādēļ būsim katrs pats savas laimes kalējs ik dienu. Vēl tikai īsu brīdi jāsaņem visi spēki rokās, lai ar patiesu prieku varam sagaidīt nu jau 2022.gadu!

Novēlu izbaudīt laiku skolas solā, un lai Ziemassvētku gaišums pavada mūs visa gada garumā!

Foto no personīgā arhīva
Kadrija Sekste (11.a)

Trauksmes sajūta

Šajā neziņas un trauksmes pilnajā laikā septītajām un desmitajām klasēm bija iespēja piedalīties tiešsaistes nodarbībā savas emocionālās labbūtības uzlabošanai. Nodarbības laikā psiholoģe Arta Bulmeistare pastāstīja par trauksmi un tās izpausmes veidiem, kas notiek ar ķermeni trauksmes laikā un kā sevi piezemēt (*lekcijas vadītājas termins*).

Trauksme ir sajūta vai emocija, kas signalizē organismu, ka apkārtējā vidē vai iekšējā pasaulē (psihē) ir kaut kāds drauds cilvēka iekšējai pasaulei. Tā jēdzienu skaidroja psiholoģe. Tomēr vārds „trauksme” visbiežāk asociējas ar bailēm par kaut ko sliktu, nepatīkamu vai neikdienišķu. Interesanti bija uzzināt, ka ir arī *labās trauksmes*, kas parāda, ka cilvēks apzinās, kas notiek vai ka viņam rūp notiekošais.

Nodarbības noslēgumā vadītāja pastāstīja par metodēm, kas palīdz nomierināt trauksmes sajūtu.

Klausītāju atziņas bija pozitīvas, lielākā daļa novērtēja, ka nodarbība bija

interesanta, izglītojoša un noderīga.

Amanda Rimša no 10.a atzina, ka „patika tas, ka lektore atsūtīja aplikāciju sarakstu, kas var palīdzēt tikt galā ar visādām problēmām”. **Sofija Beāte Ozoliņa** no 7.a novērtēja šo nodarbību, jo „tagad zināšu, ko darīt, ja man uznāk liels satraukums. Zināšu arī, kā palīdzēt citiem”. **Matīss Dailidens** no 10.b secināja, ka „pēc šīs tiešsaistes jutu tādu kā atvieglojumu, jo redzēju, ka neesmu vienīgais, kurš izjūt lielu stresu mācību laikā”.

Ar trauksmi vai trauksmes sajūtu ir saskārušies visi cilvēki, tāpēc šī nodarbība bija labs atgādinājums, ka par šīm sajūtām nav jākaunas un jāklusē.

Šī nodarbība notika projekta “Veselības veicināšanas un slimību profilakses pasākumu īstenošana Madonas novada iedzīvotājiem”, identifikācijas nr. 9.2.4.2/16/I/092,” ietvaros.

Arta Pinka (10.b)

ĪSZIŅAS

- 11.novembrī ar īpaši izrotātu ģimnāzijas ēku un sveču karogu svinējām Lāčplēša dienu.
- 15.novembrī pēc brīvlaika un 2 nedēļām attālināta mācību darba atsākās mācības klātienē. Visiem stipru veselību!
- 18.novembrī atzīmējām 103. Latvijas Republikas Proklamēšanas dienu, klausoties patriotisko Madonas Valsts ģimnāzijas koncertu - šogad video formātā.
- 22.novembrī 9.klašu skolēniem bija iespēja skatīties “Skolas somas” izrādi par dzejnieku Aleksandru Čaku.
- 28.novembrī dedzām pirmo sveci Adventa vainagā, sākot gaišo Ziemassvētku gaidīšanas laiku.
- Ģimnāzisti 29.novembrī “Skolas somas” ietvaros tikās ar ielu mūziķi Evelīnu Kramu, lai dzirdētu iedvesmojošus pieredzes stāstus.
- 24.novembrī skolā „Karjeras dienas”. Lekcijas, tikšanās ar augstskolu pārstāvjiem, katram 10.-12.klašu skolēniem iespēja padomāt par savu nākotni!
- Sākas aktīvs olimpiāžu laiks. Notikušas jau olimpiādes angļu valodā, bioloģijā, krievu valodā, vācu valodā, vēsturē. Piedalās arī ģimnāzisti. Ceram uz labiem rezultātiem!
- No 3. līdz 16. decembrim Madonas Valsts ģimnāzijā darbojas Ziemassvētku pasts. Ikviens var iepriecināt draugus, skolotājus!
- 22.decembrī dodamies ziemas brīvlaikā! Skaistas un drošas brīvdienas, lai izdodas smelties spēku Jaunajam 2022.gadam!
- 24.decembra vakarā sākam Ziemassvētku svinēšanu! Lai mierpilni gada visskaistākie svētki!

Elīza Elsiņa (12.a)

Kas ir MOT?

Kopš septembra sākuma stundu sarakstā reizēm parādās ieraksts MOT. Zināms, abām septītām klasēm ļoti patīk šīs nodarbības, jo katru nedēļu kaut vienu reizi izskan jautājums – “Kad būs MOT?”. Un tā, lai ikviens labāk saprastu, ko mēs ar to domājam un kas slēpjas zem šī burtu virknējuma, uz sarunu aicinājam ģimnāzijas 7.klašu MOT treneri **Lauru Matuli**.

Kas ir MOT?

MOT radās Norvēģijā, kur vārds “Mot” nozīmē drosme, tā ir motivācijas programma, kas uzrunā pusaudžus, tās pamats ir radīt drošāku sabiedrību un stiprināt jauniešu pašapziņu, motivāciju, pārliecību, tātad, MOT nodarbību mērķis ir veidot viņos drosmi. Nodarībās mēs runājam par trim galvenajām drosmēm – drosme dzīvot, drosme rūpēties un drosme pateikt “nē”. Drosme pateikt “nē” ir kā drosme, kad tu nebaudies pateikt nē lietām, kuras tu negribi darīt, vai arī situācijās, kurās mēs jutām, ka tās nav saskaņā ar mūsu mērķiem.

Kā Jums patīk mācīt MOT ģimnāzijas 7.klasēm?

Nav viegli, pirmkārt, tāpēc ka es jūtu lielu atbildību, principā par katru vārdu, kuru es saku, jo es zinu, ka gandrīz visi jaunieši klausās. Protams, ir kādi piecdesmit procenti, kas neklausās, bet man ir svarīgi aizklūt līdz tiem, kas klausās. Katrā jauniešā ir kaut kas skaists un interesants, katrs no viņiem ir svarīgs. Šī nodarbība to parāda jauniešiem, lai viņš saņem drosmi pārvarēt visādas situācijas dzīvē - gan labas, gan sliktas. Kad es biju tādā vecumā, es atceros, ka bija grūti un ka pietrūka tāda MOT trenera, kas man palīdzētu sevi labāk iepazīt un sevī ieviest lielāku drosmi, piemēram, lai pateiktu savu viedokli.

Jā, es izjūtu lielu atbildību, un varbūt nav viegli, bet man ļoti patīk starpbrīži, kad skolēni dzied, dejo, priecājas. Tas, ka jaunieši jūtas brīvi un *forši*, draudzējas savā starpā, tas ir tik patīkami.

Kāda ir tipiska gatavošanās MOT stundai?

MOT ir savi scenāriji, kas nākuši no Norvēģijas un ir iztulkoti latviski. Līdzko es zinu nākamo nodarbības datumu, es jau laicīgi trenējos – izlasu, uztaisu uzmetumu, tā, lai es zinu, ko teikt. Es pati daudz ko uzzinu, piemēram, kāda slavena cilvēka dzīvesstāstu. Savā galvā izspēlēju to, kas varētu notikt nodarbībā, ko varētu jautāt skolēniem, ko vēl varētu pielikt klāt, piemēram, kaut ko no savas pieredzes vai kādu spēli.

Vai Jūs gribētu kaut ko mainīt MOT?

Laikam nē. Manuprāt ideja ir ļoti *forša* – uzdevumi, runas, spēles arī. Laikam vienīgais ir tas, ka varētu pielāgot kādus stāstīņus latviešu jauniešiem no Latvijas. Pirmajā nodarbībā

bija stāsts no citas valsts, es pat par to neko nezināju. Būtu laikam jaukāk, ja būtu kāds latviešu rakstnieku stāstiņš.

Kā Jūs jutāties pirms pirmās MOT nodarbības ģimnāzijā?

Es no sākuma ļoti uztraucos, pārējie MOT treneri mazliet sabiedēja, ka septītās klases ir ļoti aktīvas, enerģiskas, būs grūti viņus savaldīt, plus — es nezināju nevienu no jauniešiem un nezināju, kā viņi uzvedīsies. Tomēr es nedomāju, ka bija baigi traki. Atceros, ka bija ļoti intensīvi tas, ka bija tās 40 minūtes, pauze - starpbrīdis, un atkal 40 minūtes. Atceros, ka nebiju ne padzērusies, ne ēdusi brokastis. Tomēr, kad braucu mājās, biju ļoti priecīga, uzlādēta, par spīti nogurumam un izsalkumam. Mani uzlādēja jauniešu enerģija, kā viņi dejoja, dziedāja, priecājās.

Kā Jums liekas, vai izdosies veikt MOT doto uzdevumu ar abām 7. klasēm?

Jā, izdosies! Es būšu kopā ar abām klasēm vēl trīs gadus, un devītajā klasē mēs par to parunāsim, uzzināsim, vai mums ir izdevies! Bet noteikti izdosies!

Foto no personīgā arhīva
Terēze Turka (7.b)

Uz slēpēm jau 11 gadus

Viens no Latvijas Distanču slēpošanas izlases dalībniekiem ir Madonas Valsts ģimnāzijas 11.a klases skolēns **Lauris Kaparkalējs**. Lauris sevi pierādījis arī rollerslēpošanā Pasaules kausā Madonā. Par savām sporta gaitām Lauris pastāstīja:

„Jau 11 gadus nodarbojos ar distanču slēpošanu, burtiski, kā sāku iet skolā, tā arī aizsākās šīs sporta gaitas. Slēpošanā patērājos pavisam nejauši, jo iepriekš ģimenē nevienam nebija nekāda saskarsme ar “*distancenēm*”. Tā kā tika veidota treniņgrupa, tad arī pieteicos, un tā tas viss mani aizrāva...”

Runājot par sacensībām, šovasar biju Pasaules kausa posmos rollerslēpošanā Slovākijā un Igaunijā, kā arī Latvijā.

Tāpat piedalījos arī Pasaules Čempionātā Itālijā, septembra vidū. Aizvadīju arī trīs treniņnometnes: Itālijā, Norvēģijā un Igaunijā. Mani labākie panākumi varētu būt četri zelti Pasaules kausa posmos junioriem, uzvara PK kopvērtējumā junioriem.

Gribētu teikt, ka galvenokārt mani motivē sacensības, jo tas ir mirklis, kurā vari sevi pierādīt un izbaudīt sacensību gaisotni.

Slēpošana šādā līmenī, protams, man patraucē mācības- bieži neesmu skolā un sanāk iekavēt. Bet, par laimi, ir iespēja daudz ko nokārtot pie skolotājiem iepriekš, un ar centību to visu var paveikt.

Par nākotni gan vēl neko nezinu, noteikti kaut kur studēšu, bet skaidra ceļa vēl nav.

Protams, joprojām mēģināšu mācības apvienot ar sportu!”

Foto <https://www.infoski.lv/>
Dagnija Kudure (11.a)

Pretī saviem sapņiem

Straujiem soļiem tuvojas mācību semestra beigas, pamazām iejūtamies jaunās skolas telpās, taču līdz šim neesam iepazinušies ar šī gada skolas prezidentu, 12.b klases skolnieci **Lindiju Smiltāni**, tāpēc aicinājam viņu uz sarunu.

Kāpēc izvēlējies pieteikties skolas prezidentes amatam?

- Es padomē darbojos jau kopš 10.klases, un mani ļoti iedvesmoja mūsu pagājušā gada skolas prezidente Līva Puķīte. Iepriekšējā mācību

gada pavasarī, kad sākās pieteikšanās, es ļoti gribēju kļūt par prezidentu, jo vēlējos vēl vairāk iesaistīties padomes darbā.

Kā iegūtais amats ir izmainījis Tavu ikdienu?

- Iegūtais amats neizmainīja neko daudz, jo, kā iepriekš minēju, jau kopš 10. klases aktīvi iesaistījos padomē, kad strādājām līdz vēlam vakaram. Skolas prezidentes amats man mazliet izmainīja vasaru, jo bija jānodarbojas uz apmācībām Valmierā, tomēr skolas ikdiena, esot šajā amatā, kļuvusi mierīgāka, nekā iepriekšējos gadus, jo šogad ir ļoti daudz aktīvu jauniešu, kas grib iesaistīties.

Kādas, Tavuprāt, īpašības ir nepieciešamas, lai veiksmīgi darbotos prezidentes amatā?

- Noteikti jābūt uzņēmīgam, kā arī jābūt komunikēt ar cilvēkiem. Jāmāk ātri reaģēt, jo bieži skolotājam Ligitai Irbei vai skolēnu padomei ir nepieciešama ātra atbilde vai risinājums.

Ko jaunu Tu vēlētos ieviest skolēnu ikdienā?

- Noteikti gribētu atgriezt visus pasākumus, tomēr diemžēl tas

nav manos spēkos. Tomēr jaunajā skolā vēlētos, lai mums, skolēniem, būtu vairāk atpūtas vietas, ar pušiem, soliņiem utt., jo mums ir jauna skola un iespējas. Kā arī ar projekta „Labbūtības ceļakarte” palīdzību vēlos, lai jaunieši apzinās, ka mentālā veselība ir nozīmīga, un, cerams, mūsu komandas rakstītais projekts un aktivitātes palīdzēs.

Kādu piemēru Tu vēlētos sniegt mūsu skolas skolēniem?

- Vēlētos, lai skolēni nebaidās no izaicinājumiem un dara to, kas viņus dara laimīgus, pat ja no tā ir ļoti bail, jo tieši jādara bailīgākās lietas, lai varētu augt un attīstīties.

Šobrīd straujiem soļiem tuvojas semestra noslēgums. Cik liela loma Tavā ikdienā ir laika plānošanai, vai ir iespējams apvienot visas intereses?

- Esmu ļoti priecīga, ka esam klātienē, jo tādā veidā samazinās mācību apjoms un paliek vairāk laika ārpusmācību aktivitātēm. Es laiku parasti neplānoju, bieži vien daudz ko aizmirstu, tomēr mācības, padome, dejas un vēl citas aktivitātes pagaidām spēju apvienot, tomēr redzēsim, kā būs nākamajā semestrī, jo strauji tuvojas eksāmeni, tad mācības būs prioritāte, tomēr par padomi nesatraucos, jo šogad ir izveidojies darbīga komanda.

Kas ir Tavs lielākais atbalsts?

- Esot skolā, liels atbalsts nāk no klasesbiedriem, jo viņi spēja uzmundrināt, un tomēr jautrāk kopā iet uz stundām, nekā vienam sēdēt mājās un mācīties. Tomēr ārpus skolas šobrīd ļoti sevi balstu es pati, jo, gadiem ejot, esmu sapratusi, ka vienīgais cilvēks, kas vienmēr būs blakus un spēs palīdzēt, esi tu pats.

Ko Tu novēlētu Madonas Valsts ģimnāzijas skolēniem?

- Es novēlētu priecāties par šiem mirkļiem, kas mums ir doti, mācoties klātienē, būt kopā. Kā arī novēlētu palūkoties apkārt un katru dienu ieraudzīt kādu brīnumu, kas iepriecina un sajūmina, jo kā Imants Ziedonis rakstīja: “Tādas lielas laimes nemaz nav, ir tikai tādas mazas laimītes”.

*Foto no personīgā arhīva
Indra Pelša 12.b*

Sadarbības atslēgu meklējot

Drīz būs pagājuši divi gadi, kopš skolēni periodiski mācās attālināti. Šis laiks ir ne tikai patraucējis mācību darbu, bet arī laupījis savstarpējās komunikācijas un sadarbības iemaņas. Tāpēc ceturtdien, 2. decembrī, aktu zālē septīto, astoto, devīto un desmito klašu skolēni piedalījās Lauras Zīvarties vadītajā nodarbībā.

Lauras nodarbībā skolēni izspēlēja vienu no daudzām komandu saliedēšanas spēlēm – ColorBlind aktivitāte. Aktivitātes uzdevums bija nosaukt divas figūras, kuras nav iedotas. Aktivitātes sākumā dalībnieki apsēdās aplī un aizsēja acis. Vadītāja katram skolēnam iedeva pa divām vai trim figūrām. Tā kā figūras bija neikdienišķas, dalībniekiem bija savā starpā jāsarunājas tā, lai citi saprastu un atminētu figūru. Spēles galvenais uzdevums bija sekot plānam, kādu klases kolektīvs, loģiski izsecinot, kopīgi bija izdomājis. Nodarbības beigās, kad aktivitāte bija izspēlēta, Laura dalījās ar saviem vērojumiem, secinājumiem un ieteikumiem, kā uzlabot klases savstarpējo komunikāciju.

Skolas biedri šo aktivitāti novērtēja atzinīgi un atklāja, ka nodarbība ir bijusi noderīga. **Lindu** no 10.b klases priecēja, ka “visi aktivitātes laikā darbojās kā viens vesels”. **Anete** no 10.b klases atklāja, ka “pasākums ļoti patika, kaut arī no sākuma bija grūti saprast, kas notiek”. **Viesturam** no 10.b klases šķita, ka „pasākums bija ļoti interesants, jo tas ļāva saprast, kāds ir kolektīvs, kurš klasē spēja uzņemties līdera lomu un kā kolektīvs reaģē situācijās, kurās ir ierobežots laiks. Kā arī patika, ka nodarbības vadītāja Laura pateica plusus, kas klasei sanāca un pie

kā vajadzētu piestrādāt”. 10.a klase atzina, ka “pēc aktivitātes klase jutās saliedētāka, nekā bija iepriekš”.

Es varu piekrist vienaudžu teiktajam, ka šī nodarbība bija noderīga, jo aktivitāte bija neierasta un mēs spējam neikdienišķai situācijai ātri pielāgoties, kopīgi izdomājam un vienojamies par plānu, kā arī spējam, to veiksmīgi īstenot.

Nodarbība notika jauniešu iniciatīvas projekta “Labbūtības ceļakarte” ietvaros.

*Foto autore Līgita Irbe
Arta Pinka (10.b)*

Pirmie soļi aktrises karjerā

Roberta Kellija ir 7.a klases skolniece, kura janvāra mēnesī un vasaras izskaņā piedalījies filmas "Mātes piens" tapšanā, kā arī filmējies pagājušā gada oktobrī filmā "Hamiltonas stabulnieks". Lai vairāk uzzinātu par šo pieredzi, aicinājām skolnieci uz sarunu.

Kā norisinājās pieteikšanās katras filmas veidošanai, un vai šī pieredze atšķiras?

- Pirmajai filmai "Hamiltonas stabulnieks" varēja pieteikties jebkurš tepat uz vietas – Cesvainē. Atlase ritēja ļoti mierīgā gaisotnē, tās uzdevumi bija tikai iesūtīt savu bildi, norādīt vārdu, uzvārdu, vecumu un telefona numuru. Pēc pāris dienām ar mani sazinājās un izklāstīja visu nepieciešamo informāciju par filmas norisi.

Atlase filmai "Mātes piens" arī sākās ar pieteikšanos. Pēc ilgas gaidīšanas saņēmu atbildi un tieši savā vārda dienā devos uz jau krietni nopietnāku atlases kārtu Rīgā. Atlasē bija jāpastāsta par sevi un jāparāda savs talants aktiermākslā. Nedēļu pēc šīs atlases norisinājās arī trešā kārtā, un nu jau pūles tika atmaksātas ar piešķirtu lomu.

Pieredze atšķiras ar to, ka uz otro filmu atlase šķita krietni nopietnāka, un tajā bija nepieciešams izturēt konkurenci vairākās kārtās.

Kādu lomu Tu attēloji katrā no filmām?

- Filmā "Hamiltonas stabulnieks" es attēloju mazas Vācijas pilsētas skolēnu, taču filmā "Mātes piens" es ieguvu lomu kā galvenās aktrises klasesbiedrene un kultūras pulciņa biedre. Abās filmās maniem tēliem nav teksta, taču tas noteikti nesamazina šīs lomas nozīmi.

Kur norisinājās filmēšanas process katrā no filmām?

- Pie filmas "Hamiltonas stabulnieks" kopā strādāju trīs dienas. Divas no tām pavadīju Cesvainē un trešajā bija jāfilmējas naktī Smeceres silā mežā.

Kadri filmai "Mātes piens" tapa ziemā, kad uzdevums bija notvert ziemas ainavas uz ielas, un vasarā, kad filmējos gan pamestā skolā, gan pamestā baznīcā. Pāris kadri tapa arī Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā.

Kā Tu raksturotu savu pieredzi, piedaloties šādā projektā?

- Filmēšanās Cesvainē tiešām bija neizmirstama, it īpaši sadarbība ar Holivudas mēroga zvaigzni Elizabeti Hērliju.

Pēc abām filmēšanas reizēm, es varu droši apgalvot, ka esmu guvusi pieredzi un, protams, arī zināšanas. Pat ieklausīšanās varoņu tekstos var pārtapt par vēstures stundu, kurā ir iespējams patstāvīgi gūt zināšanas. Galvenā atziņa ir, ja tu nebaidiesies un būsi atvērts sadarbībai, viss noritēs kā nākas!

*Foto no personīgā arhīva
Emīlija Dreimane (9.b)*

Ielu mūzika — māksla vai nē?

29. novembrī programmas „Latvijas skolas soma” ietvaros Madonas Valsts ģimnāzijas skolēni tikās ar ielas mūziķi Evelīnu Kramu. Muzikante dalījās ar savu dzīves stāstu, kā arī pastāstīja par ielu mūzikas mākslas žanru un savā mūziķes karjerā pieredzēto.

Tikšanās ievadā Evelīna skolēniem radīja vispārīgu priekšstatu par ielu muzicēšanu kā mūzikas mākslas žanru. Kā pati māksliniece atzīst, pašlaik ielas muzicēšana netiek uzskatīta par kultūras daļu, bet Evelīna ir gatava pierādīt, ka šis mākslas žanrs ir jaunā kultūras daļa. Māksliniece visas sarunas gaitā skolēnus iepazīstināja ar savas karjeras interesantākajiem notikumiem gan Latvijā, gan ārpus dzimtenes. Pati Evelīna lielāku laiku ielas muzicēšanai veltīja tieši pagājušogad, pandēmijas laikā, kad sabiedrībai dāvāja karantīnas laikā zudušo kultūras garšu. Mūziķe uzsver to, ka Latvijā ir pagrūti pelnīt naudu ar ielu muzicēšanu, tāpēc Evelīna dodas uz ārzemēm, kur, muzicējot uz ielas, var gūt prieku un gandarījumu par savu izpildījumu.

Ārzemēs cilvēki ielas muzikantus uzklausa ar sajūsmu, uzrunā māksliniekus, dzied un dejo līdzī, bet Latvijā cilvēki ir kautrīgi, lai gan latvieši ārzemēs var atvērties un būt liksmi. Šādu prieku izpausmi Evelīna ir sajutusi, kad viņas performanci uzklusēja latvieši ārzemēs. Viņa cer, ka mēs ar laiku arī Latvijā varēsim atvērties un atbalstīt ielas muzikantus, viņu izpildījumos iedziļinoties, ieklausoties.

Sarunas laikā Evelīna akcentēja – lai saņemtu iecerēto, ir reizes, kad ir jāuzdrošinās riskēt, kā arī galvenais ir darīt, iet uz priekšu, mācīties, īpaši laikā, kad tiek celti pamati savai nākotnei.

Tikšanās noslēgumā bija iespējams izspēlēt "Kahoot" spēli, kur varēja nostiprināt savas zināšanas par ielas muzicēšanu. Sarunas beigās Evelīna klausītājus iepriecināja ar savu dziesmu „Laimīgam būt”, atstājot pozitīvu noskaņu ikviena sirdī.

*Foto autore Ligita Irbe
Diāna Grudule (11.a)*

Gap year - gads brīvprātīgā darbā

29. novembrī Madonas Valsts ģimnāzijas skolēniem, kas apgūst franču, itāļu, zviedru vai vācu valodu, bija iespēja iepazīties ar 3 meitenēm: Evelīnu no Vācijas, Sofiju no Ungārijas un Lilou no Francijas, kas ir izvēlējušās īstenot gap year jeb gada pauzi starp vidusskolas beigšanu un iestāšanos universitātē, lai iepazītu pasauli un darītu brīvprātīgo darbu. Sarunājos ar meiteni Lilou, lai uzzinātu par viņas interesanto izvēli un pieredzi, dodoties uz citu valsti un gadu strādājot brīvprātīgo darbu.

Lilou no Bezansonas, pilsētas Francijas Austrumos, atklāj, ka viņa nevēlējās augstskolas laiku pavadīt attālināti, mācoties caur platformu Zoom, tāpēc izvēlējās riskēt un pieteikties brīvprātīgā darba veikšanai kādā valstī. Lilou sākumā domāja, ka dosies uz Rumāniju, kur tiek veiktas misijas, lai palīdzētu cilvēkiem, kas cietuši no dažāda veida vardarbības, tomēr tur brīvprātīgo vakances bija pilnas. Iepriekš meitene nemaz nezina, kur Latvija atrodas un ka tāda valsts eksistē, tomēr viņa uzdrīkstējās un kopš septembra palīdz cilvēkiem šeit-Latvijā.

Ir dažādas programmas, kas ļauj jauniešiem atrast vietas, lai veiktu brīvprātīgo darbu, Lilou to atrada caur programmu "European Solidarity Corps", kas Latvijā sadarbojas ar Diakonijas centru. Lilou pastāsta, ka pamatā viņa, kopā ar 7 brīvprātīgajiem no dažādām valstīm, mitinās Rīgā, kopīgā dzīvoklī. Katrs no brīvprātīgajiem strādā citā vietā, bet pārsvarā visi veic tieši sociālo darbu. Lilou darbojas daudzfunkcionālajā sociālo pakalpojumu dienas centrā "Mēs", kas galvenokārt organizē aktivitātes senioriem. Francūziete kopā ar citiem darbiniekiem pasniedz adīšanas stundas, piedalās latviešu valodas stundās, jo daudz krievvalodīgo cilvēku vēlas to apgūt, kā arī viņa māca franču valodas pamatus. Lilou atzīst, ka bieži darbs ir grūts, jo traucē valodas barjera, seniori pārsvarā runā tikai latviski vai krieviski. Tomēr meitene arī apgūst latviešu valodu, kas turpmāk palīdzēs veikt darbu.

Šajā nedēļā Lilou kopā ar citiem brīvprātīgajiem viesojas Madonā, kopienas centrā "Baltā ūdensroze", kur palīdz cilvēkiem, strādā virtuvē un veic citas aktivitātes. Jautādot: "Vai aukstums un liels sniega daudzums nepārsteidza?", Lilou atbild, ka patiesībā viņai patīk auksts laiks un viņa ir priecīga, ka var izbaidīt baltu ziemu un iepazīt sniegotu Madonu ar skaistajām Ziemassvētku dekorācijām. Francūziete atzīst, ka bija pārsteigta, ka Madona ir tik neliela pilsēta, tomēr ir interesanti apmeklēt dažādas vietas un gūt jaunus iespaidus. Tikšanās ar skolēniem meitenei bija pārsteigums, jo, atgriežoties centrā pēc pastaigas, no draudzenēm viņa uzzināja par saņemto uzaicinājumu no svešvalodu skolotāja Viestura Rikveīļa, un bija jādodas uz ģimnāziju. Lilou stāsta,

ka bija ļoti jauki satikt jauniešus, jo darbs aizrit ar pieaugušajiem vai senioriem, kā arī viņa bija pārsteigta, ka nelielā skolā var apgūt tik dažādas valodas.

Tikšanās laikā skolēni varēja ar brīvprātīgajām parunāt arī valodā, ko apgūst, vai arī izmantot universālo angļu valodu, ko prata visi tikšanās dalībnieki. Brīvprātīgās meitenes uzsvēra, ka jau kopš septembra viņu angļu valoda ir manāmi uzlabojusies, un valodu apguve ir milzīgs pluss, izvēloties gap year un dzīvojot citā valstī.

Ģimnāzisti varēja uzdot interesējošos jautājumus meitenēm un gūt atbildes. Evelīna, Sofija un Lilou pastāstīja par brīvprātīgo darbu, uzdrīkstēšanos veikt neparasto un reizēm arī citu apšaubīto izvēli - uzreiz pēc vidusskolas nedoties uz universitāti. Brīvprātīgās iedrošināja arī citus skolēnus nebaidīties, ja viņiem ir šaubas par lielo izvēli, kur mācīties tālāk, vai arī, ja viņi nezina, ko iesākt ar savu dzīvi pēc vidusskolas, jo tas ir svarīgs un nereti biedējošs lēmums skolēniem. Ārzemnieces atzina, ka uz vidusskolēniem mūsdienās ir liels spiediens un gaidas, ka viņi uzreiz zinās, par ko vēlas kļūt un pieņems īsto izvēli, tomēr meitenes atzina, ka tā bieži vien nenotiek, arī viņas izjuta lielas ekspektācijas, bet bieži jutās apjukušas un nobijušas par "iekāpšanu pieaugušā korpēs". Brīvprātīgās iedrošināja, ka arī brīva gada izvēle ir ļoti laba. Tas sniedz daudz pieredzes, kontaktu, ļauj apgūt un nostiprināt svešvalodu zināšanas, kā arī redzēt pasauli. Brīvprātīgā darba veikšana ļauj saprast savas stiprās un vājās puses, kā arī var palīdzēt pieņemt lēmumu, kādā profesijā iegūt augstāko izglītību.

Evelīna, Sofija un Lilou mudināja skolēnus neuztraukties par nākotnes izvēli, jo pastāv daudz iespēju, kā arī vienmēr pastāv iespēja mainīt karjeras virzienu. Meitenes iedrošināja iegūt informāciju par brīvprātīgā darba veikšanu ārzemēs, jo tā ir lieliska pieredze, kas sniegs skaidrību arī par nākotnes karjeras mērķiem!

Foto autors Viesturs Rikveilis

Kas ir drāma?

Šis mācību gads 8.klasēm ir savādāks, bet ne tikai jauno ierobežojumu dēļ, bet arī jaunu mācību priekšmetu dēļ. Kopš septembra mācāmies ķīmiju, fiziku un drāmu. Ja ķīmija un fizika stundu sarakstā ir daudziem, drāma tikai 8.klasei.

Drāma ir teātra māksla, kurā skolēni kļūst par aktieriem, tēlo un improvizē. Šī stunda skolēniem vairo pašpārliecinātību, varēšanas apziņu, vairo drosmi un citas labas īpašības. Drāmas nodarbības palīdz labāk saprast sevi šajā pasaulē

un attīsta mūsu radošumu. Drāmas nodarbības notiek brīvā atmosfērā, un stundu laikā tiek darītas dažādas neparastas lietas.

Skolēnu attieksme pret jauno mācību stundu ir pozitīva — „Drāmā ir jāizkāpj no komforta zonas un jāpārvar neērtības sajūta”, „Drāma ir kaut kas jauns un savādāks, bet arī interesants.”, „Beidzot ir jautra un interesanta stunda!”.

Alise Bartuša (8.b)

Mēs dzīvojam drošā valstī

Piektdien, 26. novembrī, Madonas Valsts ģimnāzijas 10.a un 10.b klasēm bija iespēja tikties ar ASV vēstniecības pārstāvi un zemessargu Nilu Studentu. Nils Students labprāt atsaucās uz bijušās absolventes uzaicinājumu - viesoties skolā un pastāstīt skolēniem par NATO, Latvijas lomu tajā, kā arī atgādināja par Brīvības cīņām un dalījās savā dzīves stāstā.

Nodarbības sākumā Nils Students iepazīstināja ar sevi - viņš ir piedzimis Amerikā, latviešu ģimenē. Viņa vecāki, pavisam mazi būdami, kā bēgļi Otrā Pasaules kara laikā nonāca Amerikā. Lai saglabātu piederību Latvijai, sestdienās Nils papildus ikdienas mācībām Amerikas skolā, apmeklēja latviešu skolu. Iegūtās valodas, vēstures un tradīciju zināšanas viņš novērtēja tikai tad, kad pieauga.

Lai būtu tuvāk Latvijai, 2015. gadā Nils iestājās zemessargos. Katru vasaru Nils un viņa ģimene pavada Latvijā. Tas nozīmē, ka šajos 3 mēnešos viņš var atbildīgi veikt savus zemessarga pienākumus.

Tāpat N. Students pastāstīja par NATO mērķiem un dalībvalstu iesaisti Latvijas drošības aizsargāšanā. Zemessargs ikvienam klausītājam lika apjaust realitāti, ka arī Latvijas karavīri, pildot savus darba pienākumus NATO, ir atdevuši

dārgāko, kas viņiem ir, - dzīvību.

Jautājot, kāds bija stundas vēstījums, Nils atklāja, ka galvenais mērķis bija, lai mēs, skolēni, apzināties, kā Latvija tiek aizsargāta, ka Latvija un tās iedzīvotāji ir drošībā, lai gan esam viena no mazākajām NATO valstīm.

Klausītāji šo stundu novērtēja pozitīvi. Visi kā viens teica, ka nodarbība bija interesanta,

bet nepierasta, jo komunikācija notika tikai angļu valodā. Anete Anna Kovtuna (10.b) novērtēja, ka "zemessargs bija atvērts, spēja pajokot, tāpēc stunda pagāja ātri". Arī Meldrai Ogai (10.b) patika aizraujošā nodarbība, jo "varēja uzzināt dažādus faktus par NATO un Latvijas vēsturi". Ilze Bārbale (10.b) pastāstīja: "Nils lika arī mums iesaistīties, parādīt savas zināšanas, un bija iespēja dabūt *foršas* dāvanīņas".

Manuprāt, šī stunda bija labs atgādinājums, ka mums paveicies dzīvot drošā valstī, kur mums nav jāuztraucas par rītdienu, jo zinām, ka to pavadīsim tikpat droši kā vakardienā.

Foto autore Ligita Irbe
Arta Pinka (10.b)

Svētku noskaņa atnāk, ja radām to paši

Lai gan jau skolas gaitēnos ir jūtama ziemas un Ziemassvētku atmosfēra, tikko ir aizvadīta Latvijas Dzimšanas diena. Šogad Madonas Valsts ģimnāzijas apvienoja spēkus un izveidoja fantastisku svētku koncerta video „Manas mājas—Latvija”, kas daudziem lika izjust patriotiskas emocijas un radīja svētku noskaņojumu.

Lai lasītāji varētu salīdzināt savas domas un svētku svinēšanu, ir iegūti dažādi viedokļi no Madonas Valsts ģimnāzijas skolēniem gan par video koncertu, gan par Valsts svētku svinēšanu.

Paula Stradiņa (12.b): „Svētku koncerts šajā diezgan drūmajā laikā bija tieši tas, kas nepieciešams, lai vēl vairāk valsts svētku sajūtas ienāktu manā sirdī. Tas bija sirsnīgs, interesants, es biju patīkami pārsteigta, ka tik daudzi jaunieši kopā ar savām ģimenēm atsaucās un izveidoja muzikālus priekšnesumus. Šis ir fantastisks veids, kā svinēt svētkus, ja tas nav atļauts klātienē! Koncerts sniedza patīkamas emocijas, pieauga patriotisma sajūta, prieks un pateicība par mīlo skolu- Madonas Valsts ģimnāziju!”

Indra Pelša (12.b): „Latvijas Dzimšanas dienu svinēju ģimenes lokā. Kā jau katru gadu šis ir laiks, kurā skatāmies latviešu filmas. Manuprāt, šis rada kopības sajūtu, jo vairāk apzināties savu piederību un vēstures nozīmību mūsu dzīvē. Vakarā sēdāmies pie svētku galda, iededzām svečītes un vērojām televīzijā svētku koncertu. Man ļoti patika skolas svētku koncerts. Manuprāt, šī bija ļoti laba iespēja iepazīt mūsu skolas radošos skolēnus. Prieks,

ka arī sarežģītā laikā ir iespēja izveidot ko īpašu. Šis koncerts ļāva iegūt svētku noskaņu, apzināties, ka svētki nekur nepazūd. Man prieks, ka tika iesaistītas arī skolēnu ģimenes.”

Ance Lūse (12.b): Man ļoti patika šis risinājums tam, ka nevaram tikt klātienē koncertā! Mums bija iespēja vērot gan Madonas Valsts ģimnāzijas interešu izglītības paveikto, kā arī iepazīt skolēnu ģimeņu talantus! Domāju, ka koncerts bija izdevies un *superīgs*! Paldies, skolotājam Ligītai par ideju un paveikto!”

Paula Keiša 10.b: „Radot svētku noskaņu, šajos svētkos iededzu svečītes un ugunsgrūkus par Latviju. Pastāgājos ar mammu, kā arī klausījāties dziesmas patriotiskās noskaņās par Latviju un karavīriem.”

Sabīne Romule (12.a): „Latvijas Dzimšanas dienu svinēju mierīgi, ģimenes lokā. Vakarā ēdām svētku maltīti! Piedalījies arī skolas veidotajā koncertā, kur spēlēju etnogrāfisko kokli! Man šis skolas koncerts ļoti patika, jo tas bija ļoti atbilstošs un aizkustinošs.

Alise Bartuša (8.b): „Latvijas Dzimšanas dienu pavadīju mājās, kopā ar ģimeni. Kopā skatījāties latviešu filmas un dažādus raidījumus. Vakarā izgājām pastaigā pa pilsētu. Skolas svētku koncerts bija ļoti skaists un dažāds. Prieks, ka arī šobrīd skolā veido un ir iespēja skatīties koncertus.”

Sanija Beatrise Barinska (12.a)

Cīņa par Latvijas brīvību Amerikā

26. novembrī mums bija vienreizēja iespēja noskatīties dokumentālo filmu "Valiant". Aukstā kara noslēguma fāzē, 20.gs. 80.gados, Ziemeļamerikas latviešu jauniešu politiskās demonstrācijas piesaistīja preses uzmanību Baltijas valstu okupācijas jautājumam. Filma ir stāsts par šo laiku – par trimdas latviešu jauniešu izdomu, trakulīgumu, drosmi un nacionālistisko stāju, kas tiek atklāts, izmantojot vienas ļoti īpašas automašīnas dzīvesstāstu.

"Valiant" ir ASV dzīvojošā latvieša Jura Bļodnieka automašīna, kuru viņš ar draugiem aprakstīja ar saukļiem: "Nyet, nyet, Soviet", Go (rbachev) to hell!" (*Gorbačov, ej uz ellī!*) u.c.. Juris šo automašīnu ikdienā izmantoja, braukājot pa savu dzimto štatu, tādējādi pievēršot uzmanību Padomju Savienības nelikumīgajai Baltijas valstu okupācijai. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas auto tika novietots Jura pagalmā un laika gaitā sarūsēja. Taču radās doma to atdzīvināt un sūtīt uz Latviju, dāvinot to muzejam un pētniecības centram "Latvieši pasaulē."

Pēc filmas noskatīšanās 12.b un 12.a klases skolēniem bija lieliska iespēja satikt Amerikas latvieti un filmas galveno varoni Juri Bļodnieku. Tikšanās laikā varējām sīkāk uzzināt par viņa dzīvi Amerikā. Vēl bija jauki uzzināt, ka Juris Bļodnieks vēl aizvien cenšas Amerikas iedzīvotājiem pastāstīt par Latviju, izmantojot pārtikas preces, piemēram, „Lāču maizi” un saldus sierņus „Kārums”.

Par redzēto filmu un piedzīvoto tikšanos pārdomās dalījās 12.b klases skolēni.

Mārite Ārmāne: "Man filma ļoti patika. Stāsts, ko vēstīja filma bija aizkustinošs un motivējošs. Galveno aktieru atmiņu stāsti un pieredze, ko tie mums sniedza, deva lielāku ieskatu tā laika notikumos un grūtībās, ar ko tiem nācās saskarties. Satiekot vienu no galvenajiem aktieriem, bija jauki uzzināt atbildes uz dažādiem jautājumiem par viņa dzīvi tajos laikos, kā arī par to, kā viņš ir attīstījis sevi un joprojām cenšas Amerikā ievest daļiņu no Latvijas."

Lindija Smiltāne: "Man ļoti patika filma un tikšanās, jo filmā tika parādītas lietas, kā īsti notika cīņa par brīvu Latviju, jo skolā mums tikai pastāsta, ka bija Baltijas ceļš un bariķādes, bet filmā varēja just emocijas un patiešām redzēt, kā cilvēki cīnījās, tas lika vēl vairāk novērtēt mūsu valsti un piederīgos. Arī tikšanās bija ļoti pozitīva, un varēja uzzināt daudz ko jaunu, Juris Bļodnieks bija ļoti jauks un atsaucīgs."

Paula Stradiņa: "Man ļoti patika filma "Valiant", tā parādīja trimdas latviešu patriotismu, drosmi un dedzību par brīvu Latviju. Es biju pārsteigta, ka tik ļoti bezbailīgi var cīnīties par kaut ko, kas ir tālu un grūti aizsniedzams, šajā gadījumā - Latvijas brīvība. Skatoties filmu, manī uzjundīja emocijas, asaras, nožēla par to, ka mēs, mūsdienu jaunieši, ko tādu nevarētu izdarīt, ka mums šobrīd nav tik lielas mīlestības pret Latviju, kā tajā laikā ASV latviešu jauniešiem filmā, protams, arī bija prieks un lepnums, ka trimdā esošie, ko tādu darīja, protestēja un aizstāvēja Latviju. Viņi nebaidījās un gāja uz mērķi, mūsdienās ko tādu var novērot ļoti reti. Uzskatu, ka esam tāda paaudze, kas visu tikai kritizē un neko nedara, taču ticu, ka tas mainīsies, un mēs rīkosimies, nevis tikai tukši runāsim. Mums ikvienam no šīs filmas ir jāmacās, jo arī mūsdienās mums ir jābūt drosmīgiem, patriotiskiem, jāspēj izeikt savs viedoklis un jāpastāv par Latviju, jo mēs esam tie, kas to veido. Nākotnē mēs šeit dzīvosim, un mums ir jāveido tāda Latvija, kādā vēlamies dzīvot, lai par to nebūtu kauns."

Sarunā pēc filmas noskatīšanās J.Bļodnieks teica, ka mums ir visa pasaule pie kājām. Šie vārdi mani ļoti iedvesmoja, mēs tik tiešām esam brīvi, mums nekas nav aizliegts kā padomju gados, mums ir jābūt pateicīgiem, mēs nedrīkstam valsti nopelt, tā vietā mums pašiem ir jārikojas. Laiks, ko pavadījām, skatoties filmu un pēc tam sarunājoties ar ASV dzimušo latvieti un filmas vienu no galvenajiem varoņiem, bija vērtīgs, kā arī bija lieliski, ka tas varēja notikt klātienē, jo tas deva papildus vērtību."

Sintija Kurzemiece: "Dodoties uz filmas pirmizrādi, nebiju gaidījusi, ka tā būs tik laba. Manuprāt, šī filma būtu ideāls mācību materiāls, jo tā ieinteresētu visus skolēnus, pat tos, kuriem nepatīk dokumentālās filmas vai vēstures mācīšanās. Tajā ir attēlots Amerikā dzīvojošo latviešu pretestība pret PSRS un vēlme atbrīvot dzimteni ar tik ļoti spēcīgu emocionālītāti, ka skatoties vietām pārņem skumjas, vietām lepnums ar patriotisma garu. Kā arī, manuprāt, filma bija pat smieklīga, kas šāda tipa filmās reti kad sastopams, it īpaši smieklī nāca kadros ar veco sarūsējošo mašīnu. Es noteikti vēlētos filmu redzēt atkārtoti, uzskatu, ka tā ir tik lieliska, ka to pat varētu rādīt katru gadu 18.novembra TV svētku programmā kopā ar citām latviešu filmām."

Foto autore Ligita Irbe
Krista Saulone (12.b)

No Veidenbauma neaizbēgsi

9.a un 9.b klases skolēniem programmas „Latvijas skolas somas” ietvaros bija iespēja noskatīties digitālo koncertprogrammu „No Veidenbauma neizbēgsi”. Muzikālo dzīvesstāstu režisējis Ralfs Eilands. Muzikālajā izrādē līdzās Ralfam Eilandam piedalās aktieris Gatis Maliks, kā arī “Liepāja Music Orchestra” Jāņa Ivuškāna vadībā. Izrādē tiek pastāstīts viss Eduarda Veidenbauma dzīves gājums no 1867.gada līdz 1892.gadam. Lielākoties stāsts balstās uz divām notikumu darbības vietām- mājas „Kalāči” un Tērbatas Universitāte.

Izrāde sākas ar aktiera Gata Malika stāstījumu par Eduarda Veidenbauma bērnību. Tas viņam izdevās ļoti labi, jo, manuprāt, dzīvesstāstiem ir jābūt vienkārši izklāstītiem, kā arī stāsts tika papildināts ar Ralfa Eilanda izpildītu Eduarda Veidenbauma dzejas lasījumu un Eduarda Veidenbauma zīmējumu. Tas man kā skatītājam palīdzēja uztvert informāciju, jo ne tikai minētie sižeti notika mierīgas atmosfēras veidotā vidē ar vienkāršu stāstījumu, bet tie arī tika papildināti ar vizuālo materiālu par Eduardu Veidenbaumu.

Lai papildinātu stāstījumu, grupa “Liepāja Music Orchestra” kopā ar Ralfu Eilandu dziedāja Eduarda Veidenbauma dzejas rindas mūzikas pavadījumā. Man šī ideja ļoti patika, jo tas skatītājam deva iespēju apdomāties par tikko dzirdēto, bet tomēr to pilnībā neaizmirst, kā arī deva iespēju

klausīties skaistu mūziku, kas ir saistīta ar dzejnieku. Mūzika bija savdabīga, ar interesantu pasniegšanas manieri un žanru, tajā pat laikā ar labām un skaistām melodijām, maiga un skatnīga, tieši pielāgota un attiecināma Eduarda Veidenbauma dzīves situācijai un attiecīgajam dzejoļim. Man patika izrādes mūzikas daļas fons, kas bija krāšņs un skaists, kontrastains pret citiem bēšīgajiem foniem, kas veidoja patīkamu izmaiņu redzamajā vidē. Lai gan man patika krāšņās fona gaismas un labi komponētā mūzika, manuprāt, dziesmas bija pārāk garas. Tām vajadzēja būt īsākām, jo lai gan tās deva iespēju uz mazu atpūtas brīdi, pēc laika skatītājam kļūst garlaicīgi.

Manuprāt, izrāde bija ļoti konstruēta, ar dažādību gan stāstījuma veidā, gan vizuālajā noformējumā. Kopumā, salīdzinot labās lietas un tās, kuras tika kritiski novērtētas, var secināt, ka izrādi bija vērts skatīties un ir vērts skatīties. Ne tikai varēja uzzināt visu dzīvesstāstu ar dažādiem faktiem par vienu no latviešu izcilākajiem dzejniekiem, bet tā arī sniedza iespēju iegūt labas emocijas, kā, piemēram, prieku, interesi un kopumā relaksējošu sajūtu izrādes radītās auras dēļ. Kā arī informācija tika pasniegta vienkārši un saprotami, ar krāšņu un pārdomātu izpildījumu un noformējumu.

Loreta Tropa (9.b)

Ar un par Čaku

2021.gada 22.novembrī Madonas Valsts ģimnāzijā tiešsaistē, zoom platformā, norisinājās digitālā izrāde programmas „Latvijas skolas somas” ietvaros „Saruna ar un par Čaku”. Izrādi noskatījās abas 9.klases.

Izrādi vadīja Mārtiņš Liepa, aktieris un Cēsu Mazā teātra tehniskais direktors, un viesis, A.Čaka alterego jeb „Čakiņš”. Izrāde bija veidota kā raidījums, kur interesanti un pamācoši risinās sarunas ar un par A.Čaku, viņa daiļradi. Kā atzina **Miks**: „Man ļoti patika mazā Čaka lelle, jo viņa runāja ļoti interesanti!” Arī **Markuss** norāda, ka viņam raidījuma epizodes patika, jo viss bija mūsdienīgs, kā sarunu šovā, un bija padomāts, lai ir oriģināli, kā, piemēram, mazais Čakiņš. **Rihards** uzskata, ka izrādē izmantotā lelle parādīja paša A.Čaka raksturu.

Raidījuma gaitā skolēni varēja iepazīties ar Aleksandra Čaka biogrāfiju no cita skatu punkta, jauniešiem uzskatā-

mākā veidā. Šī izrāde bija ļoti labs ieskats skolēniem, kas, iespējams, neizprata vai nebija ieinteresēti šī rakstnieka biogrāfijā un literārajos darbos. Piemēram, **Patrīcija** iepriekš nezināja, ka A.Čaks rakstījis arī stāstus. Savukārt **Vineta** atzīst, ka uzrunāja arī muzikālais skaņdarbs un joki, kas izrādei piedeva tādu kā „odziņu”.

Apjautājot 9.a klases skolēnus, dzirdēju tikai labas atsauksmes par izrādi, turklāt atziņas, ka tā tiešām bijusi noderīga. Turklāt citāda pieceja ļāva skatīties izrādi ar interesi, kas iespējams citā gadījumā nešķīstos interesanta.

Paldies „Latvijas skolas somai” par izglītojošo izrādi, kas ļāva saprast to, cik Aleksandrs Čaks mūsdienās ir aktuāls, un to, kas viņš ir un kādu ieguldījumu atstājis latviešu literatūrā.

Emīlija Vilcāne (9.a)

Izglāb Čaku!

Oktobris bija Labo darbu un Aleksandra Čaka jubilejas mēnesis. Madonas Valsts ģimnāzijas literatūras un latviešu valodas skolotāja Valda Cakule sadarbībā ar skolas bibliotēku rīkoja akciju “Izglāb Aleksandru Čaku”, kuras mērķis bija glābt dižgara dzejas krājumu grāmatas, kas jau savu laiku bija nokalpojkušas.

Lai akcija notiktu, tika iesaistīti 12.klašu skolēni. Literatūras stundās, kurās vairāk iepazīnām Čaku, tika uzdots apvākot dzejas krājumus, lai tiem sniegtu ne tikai jaunu vizuālo noformējumu, bet arī dotu iespēju dzejas krājumus izmantot nākošajiem ģimnāzistiem, kuri sekos mums pa pēdām.

Šis uzdevums bija interesants un radīja lielu atbildības sajūtu, jo jaunajam vākam bija jāpiešķir savs oriģinālais dizains, kas ietvēra citātus no dzejnieka dzejas un ar to saistītus attēlus vai zīmējumus. Skolēni varēja parādīt savu radošumu, izdomu, izdarīt kaut ko neierastu skolas ikdienā. Izdarītais

darbs sniedz gandarījumu un prieku, jo esam izdarījuši labu darbiņu un atstājuši piemiņu skolai, jo jau pavisam drīz mēs mīlo ģimnāziju pametīsim un dosimies plašajā pasaulē, lai atkal meklētu un kāptu jaunos zinību kalnos.

Foto autore Gita Eiduka
Paula Stradiņa (12.b)

Viesi no policijas

Šā gada 29.septembrī 8.b klasi apciemoja Valsts policijas inspektors Mareks Platačs no Madonas policijas iecirkņa. Kā patīkams bonuss bija tas, ka inspektors ir mūsu klasesbiedrenes Ances Platačas tētis.

Inspektors stāstīja par situācijām no savas darba kārjeras — par savu aptuveno darba dienas režīmu, par to, kā strādā policija ikdienā. Tikām arī informēti par to, kādos gadījumos arī mēs varam tikt aizturēti. Sarunas laikā inspektors pastāstīja arī par to, kādas ir iespējas kļūt par policistu un kādas ir fiziskās prasības sievietēm un vīriešiem. Svarīgi ir arī

atcerēties, ka, lai kļūtu par policistu, nedrīkst sabojāt biogrāfiju—nedrīkst būt sodāmības.

Visiem klases biedriem un klases audzinātājam bija iespēja apskatīt policista darba piederumus - ķiveri, roku dzelzi, metāla detektoru, pārbaudes stieni u.c.

Visvairāk mums patika pēdējā daļa, kad visiem bija iespēja pasēdēt policijas mašīnā Madonas Valsts ģimnāzijas iekšpagalmā, parunāt pa skaļruni un ieslēgt sirēnu.

Foto no klases arhīva
Renāte Gaponova (8.b)

Ziemassvētku rotāšanas trakums

Daudziem zināma kinokomēdija „Lampiņu družis” („Deck the Halls”), kur kāda neliela ciematiņa kaimiņi sacenšas Ziemassvētku rotājumu krāšņumā, un Badijs ir nolēmis panākt, ka viņa nams redzams pat no kosmosa! Lampiņu iegādei netiek žēlots nekas.

Arī desmito, vienpadsmito un divpadsmito klašu skolēni neslēpj vēlmi sākt mājas dekorēšanu. Kāds to sāk ar dekoratīvās eglītes novietošanu uz savas palodzes, kāds – ar lampiņu dekorāciju novietošanu mājas pagalmā.

Maza eglīte – mākslīga vai īsta – atradīsies katra ģimnāzista mājā, neskatoties uz mājas īpašnieka domām par Ziemassvētkiem. Savukārt, domājot par Ziemassvētku egles rotājumiem, ir tādi, kuriem rotājumu krāsu palete nav svarīga, bet ir arī tādi, kas apgalvo, ka rotājumiem jābūt noteiktās krāsās. Visvairāk skolēni pieminēja sarkanos, zaļos, zilos un silti baltos toņus kā krāsas, kādas labprāt redzētu savā mājā.

“Jo krāšņākas un spožākas lampiņas, jo labāk!” ir attiecināms uz vecāko klašu skolēniem, jo, diskutējot par lampiņu krāsām, nonācām pie secinājuma, ka to krāsa nav svarīga, galvenais ir to spožums. Tās var būt krāsainas vai vienkrāsainas, vēsi baltas vai silti baltas, kā arī mirguļojošas vai nemainīgi spīdošas.

Arī par Ziemassvētku zeķēm, kas pilnas ar labumiem, daudzi nav aizmirsuši. Ja kāds tās izmanto kā Adventes kalendāru, par ko 24 dienas pēc kārtas var priecāties, tad kāds tās izmanto kā slepeno saldumu slēptuvi.

Dažreiz mēs vēlamies māju dekorēšanā izmantot dabas elementus, viens no piemēriem ir sniegpārslas pie griestiem vai logos. Skolēni saka, ka šo rotājumu veidošana palīdz viņiem nomierināties, atgriezties pāris gadus atpakaļ, kad ar saviem draugiem starpbrīžos veidoja dažnedažādas sniegpārslas.

Par budžeta lielumu dekorāciju iegādei domas dalās, daži uzskata, ka to var izdarīt ar 10 – 20 €, daži, ka tam vajadzētu no 20 līdz 200€. Protams, rotājumiem iztērētais naudas daudzums atšķiras dažādu iemeslu dēļ. Viens no tiem ir tas, ka citi izmanto pagājušo gadu dekorācijas, bet citi pērk jaunas, jo vēlas iegādāties rotājumus citādākās krāsās vai mājdzīvnieki ir sagrauzuši vecās dekorācijas.

Pats svarīgākais skolēniem ir radīt Ziemassvētku sajūtu savās mājās, jo tā viņus iedvesmo, nomierina un iepriecina. Vēlme izpausties vienmēr uzvar, un, lai ar to tiktu galā, viņi ir gatavi neierobežot savu budžetu mājas greznošanai.

Vivita Baltause (10.a)

Pašu gatavots svētku rotājums

Ir jauki, ja svētku rotājumus darinām paši, tā radot svētku sajūtu. Ne vienmēr rotājumu gatavošanai vajag dārgus materiālus, rotājumus iespējams gatavot arī no lietām, kas savu mūžu jau nokalpojušas.

Kopš šī brīža vairs neizmetīsiet vecās spuldzītes, bet gan sniegsiet tām otro elpu. Izrādās, ka tās var kļūt par lielisku dekorāciju — eglītē iekaramu bumbu, galda dekoru, varbūt pat dāvanīņu.

Krāso, līmē, ietin un pietin— ļauj vaļu fantāzijai!

<https://www.visisvetki.lv/>

2021

Izmēģini Ziemassvētku receptes

Ziemassvētki ir laiks, kad galdā tiek celti īpaši gardumi. Ziemassvētkos jāceļ galdā vismaz 9 dažādi ēdieni, lai nākamais gads būtu pārticis un auglīgs – vēsta latviešu ticējumi. Idejām piedāvājam dažas receptes.

Ziemassvētku mafini

Sastāvdaļas:

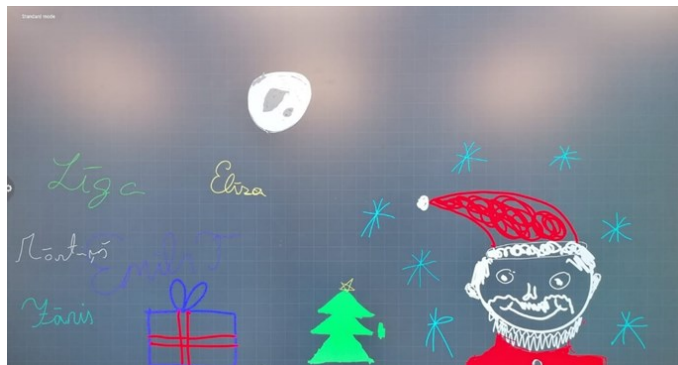
100 g žāvētu aprikožu
100 g žāvētu vīgu
200 g + 50 g sviesta
sāls
150 g brūnā cukura
2 tējkarotes vaniļcukura
3 olas
275 g miltu
1 tējkarote cepamā pulvera
1 tējkarote kanēļa
1 tējkarote piparkūku garšvielu
3 ēdamkarotes piena
pūdercukurs

Žāvētos augļus sagriež gabaliņos. 200 g sviesta saputo ar šķipsniņu sāls, cukuru, vaniļcukuru. Pa daļām pieputo klāt olas, iemaisa pienu. Miltus sajauc ar cepamo pulveri un garšvielām, pievieno žāvētos augļus un visu iemaisa putojumā.

Masu liek mafinu veidnītēs vai papīra formiņās. Sakarsētā krāsnī 175–180 grādu temperatūrā cep 25–30 minūtes. Karstus pārsmērē ar sviestu, pārkaisa pūdercukuru.

Mazās pētnieku skolas dalībnieku sveiciens Ziemassvētkos!

17.12.2021 nodarbības „Grafi” darbiņi

Sulīgs Ziemassvētku cepetis

Sastāvdaļas:

1,8-2 kg cūkas kakla karbonādes;
sāls, pipari;
2 tējkarotes sinepju;
30 g rīvmaizes;
1/2 glāzes vistas buljona;
1 saldskābais ābols sagriezts mazos gabaliņos;
40 g žāvētu dzērveņu;
40 g valriekstu un pekanriekstu;
1/2 sasmalcināta sīpola;
1 sasmalcināta ķiploka daiviņa;
2 kūpināta bekona šķēlītes sagrieztas mazos gabaliņos;
rozmarīna lapiņas.

Kakla karbonādes gabalu garenvirzienā iegriež no abām malām (viens griezumam augstāk, otrs – zemāk), gabalu sadalot 3 daļās. Taču – kopējo gaļas gabalu līdz galam nepārgriež! Šādi iegrieztu gaļas gabalu plakaniski izklāj uz galda, pārklāj ar plēvi un izdauza daudz maz vienādā biezumā. Pārkaisa ar sāli un pipariem.

Pildījumam rīvmaizi sajauc ar buljonu, iemaisa ābolus, dzērvenes, riekstus, ķiplokus, rozmarīnu. Bekonu un sīpolus pannā apcep un pievieno pildījumam, pieber arī sāli un piparus. Pildījumu pārklāj izklātajai gaļai, cieši sarullē, pārsien ar pārtikas auklu un ierīvē ar sāli, pipariem un sinepēm.

Gaļu pannā sakarsētos taukos apgrozot no visām pusēm strauji apcep, pārceļ čuguna katlā, pārlej nepilnu glāzi karsta ūdens, liek krāsnī, 200 grādu temperatūrā cep 15 minūtes. Tad katlam uzliek vāku un gaļu sautē vēl pusotru stundu.

Receptes no www.santa.lv
Adriāns Romanovskis (11.c)

Redaktore: Elīza Elsiņa

Literārās lapas redaktore: Roberta Kelliņa

Redkolēģija:

Amanda Elizabete Krupko, Terēze Turka, Madara Paula Eglīte, Alise Bartuša, Renāte Gaponova, Emīlija Vilcāne, Adriana Kampe, Emīlija Dreimane, Zane Kuldperka, Vivita Baltause, Paula Keiša, Matīss Daiļīdens, Diāna Grudule, Kadrija Sekste, Dagnija Kudure, Matīss Calmāns, Adriāns Romanovskis, Sanija Beatrise Barinska, Krista Saulone, Indra Pelša